



REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI SUD U SPLITU
Split, Gundulićeva 27

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

I

R J E Š E N J E

Općinski sud u Splitu po sucu tog suda Krešimiru Meiću, kao sucu pojedincu,, u pravnoj stvari tužiteljice JADRANKE LOZIĆ iz Omiša, Fra Stjepana Vrlića 31, OIB: 93468720150, zastupane po pun. Adelli Radić, odvjetnici u Splitu, protiv tuženika ERSTE & STEIERMARKISCHE BANK d.d., Jadranski trg 3 a, Rijeka, OIB: 23057039320, zastupan po odvjetnicima iz Odvjetničkog društva Hanžeković & Partneri d.o.o. Zagreb, dana, radi utvrđenja ništetnosti i isplate, nakon održane glavne i javne rasprave, zaključene 27. kolovoza 2026., u prisutnosti zamjenika punomoćnika tužitelja Ivane Baotić, odvjetnice kod Srđana Brajevića, te zamjenice punomoćnika tuženika Marije Borovac, odvjetničke vježbenice u Odvjetničkom društvu Hanžeković & Partneri d.o.o., na ročištu za objavu presude, 6. listopada 2026.,

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se da je ništetna i bez pravnog učinka nepoštena ugovorna odredba, članak 2. Ugovora o kreditu broj: 5103186704 od 06.10.2006.g., zaključenog između tužiteljice i tuženika , u dijelu u kojem je u članku 2. ugovoreno kako se odobrava i stavlja na raspolaganje kredit u kunskoj protuvrijednosti 34.295,00 CHF, po srednjem tečaju Banke, vrijedećem za CHF na dan puštanja kredita ,te kojim je ugovoreno kako se kredit ugovara u valuti , a isplaćuje u kunskoj protuvrijednosti , te članak 7. u dijelu u kojem se kredit otplaćuje u 188 jednakih mjesečnih anuiteta u iznosu od 321,55 CHF, u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju Banke za CHF na dan dospijeca.

II. Utvrđuje se da je ništetna i bez pravnog učinka nepoštena ugovorna odredba, članak 8., Ugovora o kreditu broj:5103186704 od 06.10.2006.g., koji je potvrđen od J.B. Ivana Bradarić iz Splita br.OV-223/06 od 05.05.2006.g. u dijelu članka 8. u kojem je ugovoreno kako je redovna kamatna stopa promjenjiva , a utvrđuje u skladu s važećim odlukama Banke.

III. Nalaže se tuženiku ERSTE&STEIERMÄRKISCHE BANK d.d., Rijeka, Jadranski trg 3a, OIB 23057039320 da tužiteljici Jadranki Lozić, Omiš, Fra Stjepana Vrlića 31, OIB 93468720150, isplati u roku od 15 dana i pod prijetnjom ovrhe, iznos od 4.769,98 EUR – a, uvećano za zakonske zatezne kamate koje teku od dospijeca svakog pojedinog mjesečnog iznosa pa do 31. prosinca 2007. godine po stopi u visini

utvrđenoj sukladno odredbi čl. 1. Uredbe o visini stope zatezne kamate, a od 1. siječnja 2008. g. pa do 31. srpnja 2015. g. po stopi utvrđenoj u visini eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu uvećano za 5 postotnih poena, a od 1. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2022. g. po stopi obračunatoj uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, a od 1. siječnja 2023. g. po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, sve do konačne isplate kako slijedi:

1. na iznos od 3,29 koje teku od 16.11.2008.
2. na iznos od 13,69 koje teku od 16.01.2009.
3. na iznos od 14,69 koje teku od 17.02.2009.
4. na iznos od 7,40 koje teku od 17.03.2009.
5. na iznos od 20,76 koje teku od 16.04.2009.
6. na iznos od 20,90 koje teku od 20.05.2009.
7. na iznos od 17,34 koje teku od 16.06.2009.
8. na iznos od 18,53 koje teku od 16.07.2009.
9. na iznos od 16,60 koje teku od 18.08.2009.
10. na iznos od 19,09 koje teku od 16.09.2009.
11. na iznos od 15,76 koje teku od 29.10.2009.
12. na iznos od 20,07 koje teku od 02.12.2009.
13. na iznos od 21,94 koje teku od 29.12.2009.
14. na iznos od 24,98 koje teku od 30.01.2010.
15. na iznos od 25,08 koje teku od 27.02.2010.
16. na iznos od 28,94 koje teku od 16.04.2010.
17. na iznos od 32,32 koje teku od 22.05.2010.
18. na iznos od 37,31 koje teku od 12.06.2010.
19. na iznos od 39,96 koje teku od 29.06.2010.
20. na iznos od 38,32 koje teku od 29.07.2010.
21. na iznos od 49,65 koje teku od 21.09.2010.
22. na iznos od 48,71 koje teku od 29.09.2010.
23. na iznos od 51,69 koje teku od 27.11.2010.
24. na iznos od 60,82 koje teku od 18.12.2010.
25. na iznos od 64,46 koje teku od 28.12.2010.
26. na iznos od 61,73 koje teku od 25.02.2011.
27. na iznos od 61,81 koje teku od 27.02.2011.
28. na iznos od 57,51 koje teku od 31.03.2011.
29. na iznos od 64,66 koje teku od 17.05.2011.
30. na iznos od 74,72 koje teku od 14.06.2011.
31. na iznos od 73,50 koje teku od 07.07.2011.
32. na iznos od 98,22 koje teku od 23.08.2011.
33. na iznos od 80,95 koje teku od 14.09.2011.
34. na iznos od 73,12 koje teku od 14.10.2011.
35. na iznos od 69,43 koje teku od 16.11.2011.
36. na iznos od 70,18 koje teku od 13.12.2011.
37. na iznos od 76,28 koje teku od 12.01.2012.

38. na iznos od 77,88 koje teku od 20.03.2012.
39. na iznos od 77,03 koje teku od 07.04.2012.
40. na iznos od 79,22 koje teku od 28.04.2012.
41. na iznos od 78,18 koje teku od 11.05.2012.
42. na iznos od 79,97 koje teku od 15.06.2012.
43. na iznos od 77,81 koje teku od 11.07.2012.
44. na iznos od 77,97 koje teku od 11.08.2012.
45. na iznos od 73,21 koje teku od 11.09.2012.
46. na iznos od 74,88 koje teku od 11.10.2012.
47. na iznos od 78,20 koje teku od 11.11.2012.
48. na iznos od 77,01 koje teku od 08.12.2012.
49. na iznos od 71,18 koje teku od 29.01.2013.
50. na iznos od 74,94 koje teku od 26.02.2013.
51. na iznos od 72,84 koje teku od 12.03.2013.
52. na iznos od 77,80 koje teku od 21.04.2013.
53. na iznos od 70,40 koje teku od 26.05.2013.
54. na iznos od 72,16 koje teku od 27.06.2013.
55. na iznos od 70,28 koje teku od 23.07.2013.
56. na iznos od 73,34 koje teku od 04.09.2013.
57. na iznos od 76,43 koje teku od 01.10.2013.
58. na iznos od 74,87 koje teku od 13.10.2013.
59. na iznos od 74,46 koje teku od 09.01.2014.
60. na iznos od 75,12 koje teku od 16.01.2014.
61. na iznos od 75,89 koje teku od 25.01.2014.
62. na iznos od 79,60 koje teku od 30.03.2014.
63. na iznos od 76,02 koje teku od 17.05.2014.
64. na iznos od 76,02 koje teku od 17.05.2014.
65. na iznos od 76,02 koje teku od 17.05.2014.
66. na iznos od 76,02 koje teku od 17.05.2014.
67. na iznos od 76,02 koje teku od 17.05.2014.
68. na iznos od 83,33 koje teku od 12.11.2014.
69. na iznos od 83,99 koje teku od 29.11.2014.
70. na iznos od 83,86 koje teku od 11.12.2014.
71. na iznos od 84,11 koje teku od 10.01.2015.
72. na iznos od 84,30 koje teku od 10.02.2015.
73. na iznos od 84,30 koje teku od 10.03.2015.
74. na iznos od 84,30 koje teku od 10.04.2015.
75. na iznos od 84,30 koje teku od 09.05.2015.
76. na iznos od 84,30 koje teku od 09.06.2015.
77. na iznos od 84,30 koje teku od 30.06.2015.
78. na iznos od 84,30 koje teku od 29.07.2015.
79. na iznos od 84,18 koje teku od 20.08.2015.
80. na iznos od 77,44 koje teku od 25.09.2015.

IV. Ne Prihvaća se prigovor radi prijetoja istaknut od strane tuženika spram tužitelja u iznosu od 160,23 EUR-a.

V. Nalaže se tuženiku da naknaditi tužitelju troškove ovog parničnog postupka u iznosu od 1.925,00€, sa zateznom kamatom od dana 6. listopada 2026. godine pa do isplate, po kamatnoj stopi obračunate uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja

kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za 3 postotna poena, u roku od 15 dana i pod prijetnjom ovrhe.

r i j e š i o j e

Odbija se prigovor mjesne nenadležnosti ovog suda.

Obrazloženje

1.1. Dana 12. lipnja 2019. godine, pred ovim sudom zaprimljena je tužba tužiteljice JADRANKE LOZIĆ iz Omiša, Fra Stjepana Vrlića 31, OIB: 93468720150 (dalje u tekstu: Tužiteljica), protiv tužene ERSTE & STEIERMARKISCHE BANK d.d., Jadranski trg 3 a, Rijeka, OIB: 23057039320 (dalje u tekstu: Tužena), radi utvrđenja ništetnosti i isplate, te Tužiteljica u istoj navodi da je 6. listopada 2006, sa Tuženom sklopila Ugovor o kreditu broj:5103186704 od 06.10.2006.g., koji je potvrđen dana 10.10.2006. godine kod javnog bilježnika Ivana Bradarić iz Splita pod brojem: OU-374/06, prema kojem je ERSTE&STEIERMÄRKISCHE BANK d.d., Rijeka kao kreditor-Banka, tužiteljici kao korisniku kredita, odobrio i stavio na raspolaganje kredit u iznosu od 34.295,00 CHF u kunsjoj protuvrijednosti prema srednjem tečaju banke na dan puštanja kredita (dalje u tekstu: Ugovor), te da je člankom 7. istog ugovoren rok otplate kredita kroz otplatu u 188 mjesečnih anuiteta u iznosu od 321,55 CHF po srednjem tečaju banke za CHF

1.2. Slijedom navedenog, Tužiteljica navodi da je Tužena Ugovorom, unaprijed formuliranim i standardiziranim u čl.7. Ugovora, ugovorila valutnu klauzulu u valuti švicarski franak, otplatu kreditu je vezala uz navedenu valutu, te je u čl.8. navela visinu kamatne stope u iznosu 8,050% godišnje, a ugovorivši u istom članku Ugovora da je kamatna stopa promjenjiva, a da ovisi jedino i isključivo o jednostranoj odluci same banke (u skladu s važećim odlukama Banke), bez navođenja egzaktnih jasnih i provjerljivih parametara, na koji način će se ona mijenjati, te da je postupajući na takav način i to na način da je u Ugovor ugradila nepoštenu i ništetnu ugovornu odredbu, na način da je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, odnosno odredbu o jednostranoj promjeni kamatnih stopa, a da prije i u vrijeme zaključenja Ugovora nije s Tužiteljicom pojedinačno pregovarala niti utvrdila egzaktne parametre i metodu izračuna parametara koji utječu na primjenu stope ugovorene kamate, te da je Tužena suprotno odredbama Zakona o zaštiti potrošača (ZZP), Zakona o obveznim odnosima (ZOO) načelu savjesnosti i poštenja, kao temeljnom načelu obveznog prava, te protivno zakonodavstvu EU ugrađenom u ZZP, prouzročila neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, a sve na štetu Tužiteljice.

1.3. Nadalje, Tužiteljica navodi da je zbog ovakvog protupravnog postupanja Tužene, protiv iste vođen sudski postupak kolektivne zaštite interesa potrošača, a time i zaštite interesa ovdje Tužiteljice i to pred Trgovačkim sudom u Zagrebu pod poslovnim brojem P-1401/12., a da je u navedenom postupku Visoki trgovački sud RH dana 14.06.2018.g., odlučujući po žalbi tuženika, presudom pod brojem PŽ-6632/17-10 potvrdio naprijed navedenu presudu TS u Zagrebu, kojom se utvrđuje da je ERSTE&STEIERMÄRKISCHE BANK d.d., kao treće tužena u tom postupku, u

razdoblju od 10.09.2003.g. do 31.12.2008.g. povrijedila kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita, a time i interese i prava Tužiteljice, tako što je u potrošačkim ugovorima o kreditima koristila nepoštenu ugovornu odredbu, kojom je ugovorena redovna kamatna stopa, koje je tijekom postojanja ugovorne obveze promjenjiva u skladu s jednostranom odlukom banke, o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo, a koja je ništetna, odnosno isti je sud svojom presudom pod poslovnim brojem PŽ-6632/17-10 od 14.06.2018.g. potvrdio presudu TS u Zagrebu pod brojem P-1401/12, kojom se utvrđuje da je treće tužena ERSTE&STEIERMÄRKISCHE BANK d.d., u razdoblju od 01.04.2004.g. do 31.12.2008.g. povrijedila kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita, a time i interese i prava ovdje tužiteljice, zaključujući ugovore o kreditima koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe, na način da je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franaka, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja predmetnih ugovora nije kao trgovac potrošače u cijelosti informirao o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke, utemeljene na potpunoj obavijesti, a tijekom pregovora i u svezi zaključenja predmetnih ugovora o kreditu, što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, pa je tim tuženik postupao suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača (NN 96/13) i to čl.81. 82. i 90., a od 10.09.2003.g. do 06.08.2007.g. protivno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača (NN 79/07, 125/07 75/09, 79/09,89/09, 133/09) i to čl.96. i 97. te suprotno odredbama Zakona o obveznim odnosima.

1.4. Slijedom navedenog, Tužena je sukladno Zakonu o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (NN 102/15) ponudila Tužiteljici mogućnost konverzije Ugovora iz valute CHF u valutu EUR, te da je Tužiteljica prihvatila takav prijedlog, te sa ERSTE&STEIERMÄRKISCHE BANK d.d.. zaključila Aneks broj 1 Ugovora o kreditu br.5103186704, dana 14.01.2016.g, koji je potvrđen od javnog bilježnika Mile Čipčić iz Splita br.OV-373/16 od 15.01.2016.g. (dalje u tekstu: Dodatak), no da unatoč provedenoj konverziji, Tužena nije u cijelosti vratila Tužiteljici preplaćeni iznos, koji je nastao kao posljedica ugovaranja ništetnih odredbi u smislu kamatne stope.

1.5. Nadalje, Tužiteljica navodi da u vrijeme zaključenja Dodatka, da još nije bila donesena odluka VTS RH, broj: PŽ-6632/2017-10 od dana 14.06.2018. godine, kojom je pravomoćno utvrđena ništetnost ugovaranja valutne klauzule vezivanjem glavnice kredita uz valutu CHF, te da navedena činjenica nije uzeta u obzir prilikom Tuženikove izrade prijedloga konverzije, jer bi u suprotnom matematički rezultat preplate bio u bitnome drugačiji, a da kao posljedica koju na konkretan predmet imaju utvrđenja iz pravomoćnih odluka VTS RH u predmetu Franak jest ta da se ima uzeti kao da je od dana sklapanja osnovnog Ugovora ugovoren kunski kredit sa fiksnom kamatnom stopom, slijedom čega Tužiteljica drži da je Dodatak u cijelosti ništetan.

1.6. Slijedom navedenog, Tužiteljica navodi da je zbog ugovaranja ništetnih odredbi u Ugovoru, a koje se odnose na način promjene kamatne stope, kao i na ugovaranje valutne klauzule prema kojoj se glavnica veže uz valutu CHF, Tuženoj od dana sklapanja Ugovora pa do dana 30.09.2015. godine (izračun konverzije) više platila dugovani iznos za 7,982,07 kn, te da je pravomoćnim presudama VTS-a utvrđena ništetnost ugovornih odredbi o načinu promjene kamatne stope u skladu sa jednostranom odlukom banke za sve ugovore o potrošačkom kreditu koji su sklapani

u razdoblju između 10.09.2003 -31.12.2008.god., kao i ništetnost ugovorene odredbe na način da je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak za sve ugovore o potrošačkom kreditu koji su sklapani u razdoblju između 01.10.2004.-31.12.2008.god., to da je Tužena sukladno čl.323. Zakona o obveznim odnosima (NN 35/05, 41/08 i 125/11), dužna vratiti sve što je primila na temelju takvih odredbi Ugovora.

1.7. Zaključno, Tužiteljica navodi da prema čl. 1111. st. 1. ZOO-a, kad dio imovine neke osobe na bilo koji način prijeđe u imovinu druge osobe, a taj prijelaz nema osnove u nekom pravnom poslu, odluci suda, odnosno druge nadležne vlasti ili zakonu, stjecatelj je dužan vratiti ga, odnosno, ako to nije moguće, naknaditi vrijednost postignute koristi, a sukladno st.3. istog članka da obveza vraćanja, odnosno nadoknade vrijednosti nastaje i kad se nešto primi s obzirom na osnovu koja se nije ostvarila ili koja je kasnije otpala, a da prema čl. 1115 ZOO-a kad se vraća ono što je stečeno bez osnove, moraju se vratiti plodovi i platiti zatezne kamate, i to, ako je stjecatelj nepošten od dana stjecanja, a inače od dana podnošenja zahtjeva. Nadalje, Tužiteljica navodi da je člankom 502.c Zakona o parničnom postupku (NN: 53/91, 91/92, 58/93, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 02/07, 84/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14) propisano da se fizičke i pravne osobe mogu u posebnim parnicama za naknadu štete pozvati na pravno utvrđenje iz presude kojom će biti prihvaćeni zahtjevi iz tužbe iz članka 502.a stavka 1. navedenog Zakona, a da su određenim postupanjem, uključujući i propuštanjem Tužene, povrijeđeni ili ugroženi zakonom zaštićeni kolektivni interesi i prava osoba koje je tužitelj ovlašten štiti, te da će u tom slučaju sud biti vezan za ta utvrđenja u parnici u kojoj će se ta osoba na njih pozvati.

2.1. U odgovoru na tužbu, podnesenom ovom sudu 16. listopada 2024. godine, Tužena navodi da se protivi tužbi i tužbenom zahtjevu Tužitelja kao neosnovanom u cijelosti i u pogledu osnove i u pogledu visine potraživanja, predlaže stoga isti odbiti uz nalog tužitelju na naknadu troškova postupka, te ističe prigovore zastare i nedostatka pravnog interesa Tužiteljice za podnošenje predmetne tužbe.

2.2. Nadalje, Tužena najprije ističe prigovor mjesne nenadležnosti, te navodi da je prema čl. 16. Ugovora, za slučaj spora ugovorena nadležnost suda u mjestu sjedišta Banke, što se podudara s općom mjesnom nadležnošću za tuženika iz čl. 46. i 48. ZPP-a, stoga predlaže da se ovaj sud oglasi nenadležnim, da stavi izvan snage poziv na odgovor na tužbu od 11. rujna 2024. i da spis dostavi Općinskom sudu u Rijeci.

2.3. Nadalje, Tužena u odgovoru na tužbu ističe prigovor zastare, jer smatra da se na zahtjev Tužiteljice primjenjuje trogodišnji rok iz čl. 230. ZOO-a, jer čl. 118. ZPP-a potrošaču nakon kolektivnog spora daje pravo samo na naknadu štete, a ne na povrat stečenog bez osnove, a budući da je u ovoj pravnoj stvari tužba podnesena 12. lipnja 2019., da je od plaćanja koja je Tužiteljica vršila prošlo više od tri godine pa da je prema Tuženoj, cijelo potraživanje zastarjelo, na kraju navevši da kolektivni spor, nije prekinuo zastaru jer to nije predviđeno čl. 241. ZOO-a, zaključno navevši da se status potrošača ne presumira te da je teret dokaza da je ugovor sklopljen u privatne svrhe na tužiteljici (pritom se poziva na stav utvrđen u predmetu Županijskog suda u Zagrebu, pod poslovnim brojem GŽ-1748/2021).

2.4. Nadalje, središnji argument kojim Tužena pobija tužbene navode Tužiteljice jest Aneks br. 1 od 14. siječnja 2016. (Dodatak), kojim je kredit konvertiran iz CHF u EUR sukladno ZIDZPK/15 (NN 102/15), te Tužena naglašava da Tužiteljica nije bila obvezna prihvatiti konverziju, nego je mogla nastaviti otplatu po izvornim uvjetima, te da je Aneks sklopila svojom voljom. Nadalje, Tužena smatra da je Aneksom stvorena nova pravna osnova, da sporne odredbe više ne postoje i da zato otpada osnova za restituciju, pritom se poziva na presudu Suda EU C-567/20, prema kojoj se Direktiva 93/13 ne primjenjuje na izvorni ugovor sklopljen 2006., prije pristupanja Hrvatske EU-u, a Aneks koji je sklopljen po prisilnom propisu (ZIDZPK/15) da je isključen od ispitivanja nepoštenosti prema čl. 1. st. 2. Direktive. Slijedom navedenog, Tužena navodi da su Konverzijom, sve preplate po osnovi tečajnih razlika i kamata retroaktivno iskorištene za namirenje kredita u EUR, pa je potrošač (ovdje Tužiteljica) oštećena i ekonomski dovedena u položaj kao da je od početka koristila kredit u EUR. Tužena zaključno navodi da je konverziju provela u skladu s čl. 19.c do 19.f ZIDZPK/15 te da Tužiteljica zakonitost konverzije uopće ne osporava, a u prilog navedenim tvrdnjama navodi praksu VSRH (Gos-1/2019, Rev-1014/2018), Ustavnog suda (U-I-3685/2015) te županijskih sudova u Varaždinu (GŽ-244/2019, GŽ-624/2018, GŽ-1658/2018), Splitu (GŽ-1487/2022) i Zagrebu (GŽ-529/2018), te predlaže s obzirom da Tužiteljica osporava konverziju, da se provede dokaz financijsko vještačenje o tome je li konverzija provedena sukladno ZIDZPK/15 i jesu li uzete u obzir preplate koje je Tužiteljica izvršila prilikom otplate predmetnog kredita do konverzije. Podredno, Tužena navodi da Tužiteljica ne bi mogla potraživati preplatu a da je ne umanju za iznos koji joj je već priznat u konverziji, jer da joj je Izračunom konverzije od 30. rujna 2015., priznata preplata u iznosu od 19.695,65 kn, a da je čl. 5.3. Aneksa utvrđena preplata od 20.673,39 kn na dan 14. siječnja 2016., čije je korištenje uređeno čl. 7. Aneksa (podmirenje 50% budućih anuiteta).

2.5. Slijedom navedenog, a u odnosu na valutnu klauzulu, Tužena smatra da ista u Ugovoru nije nepoštena, te pritom navodi da odluke VTS-a (PŽ-6632/2017) i VSRH-a (Rev-2221/18) u kolektivnom sporu smatra nepravilnima i da se njima ispitivala samo predugovorna faza (reklame i oglasi) prije sklapanja Ugovora, zbog čega se u pojedinačnim sporovima moraju uzeti u obzir informacije koje je potrošač imao prije i pri sklapanju ugovora, pozivajući se pritom na odluku Ustavnog suda U-III-5458/2021. Nadalje, Tužena tvrdi da valutna klauzula odražava dispozitivnu odredbu čl. 22. ZOO-a pa je, prema Sudu EU (C-81/19 i C-243/20), izuzeta od ispitivanja nepoštenosti. Činjenično navodi da je banka nudila kredite uz valutnu klauzulu u CHF, EUR i USD, da ni jednu opciju nije preferirala te da je isticala rizik svakog zaduživanja. Letci Tužene da su grafički prikazivali kretanje tečajeva za šest godina prije 2004., a potrošačima da su bili dostupni brošura „Pojam valutna klauzula i rizici financiranja u kunama s valutnom klauzulom“, letak „Paket iz minusa u plus“, info telefon i internetska stranica banke, uz upozorenje da banka ne jamči za rast kunske protuvrijednost. Tužena također tvrdi da nije ostvario „ekstra profit“ jer se i sama zaduživao u CHF te snosi isti tečajni rizik, pozivajući se na odluku HNB-a o ograničavanju valutnog rizika (NN 38/2010 i 62/2011), dopis HNB-a od 10. lipnja 2013. i očitovanje HNB-a od 21. siječnja 2015., te pritom zaključuje da je valutna klauzula jasna i razumljiva te da prosječnom, opreznom potrošaču nije moglo ostati nepoznato da je tečaj kune prema franku podložan promjenama.

2.6. Glede promjenjive kamatne stope, Tužena tvrdi da je sve promjene izvršila sukladno tada važećim propisima (čl. 175. Zakona o bankama i čl. 308. Zakona o

kreditnim institucijama, koji traže obavijest najmanje 15 dana unaprijed uz novi otplatni plan) i da je obavijesti uredno slala, poziva se i na točku 2.b Priloga Direktive 93/13, koja dopušta jednostranu izmjenu kamatne stope uz valjan razlog i pravo potrošača na raskid ugovora. Ističe da je novelom ZPK-a (NN 143/13) donijeta Metodologiju koja definira parametar, fiksnu maržu i razdoblje promjene kamatnih stopa, te da je njome od 1. siječnja 2014. usklađen ugovorni odnos, što su da su potvrdili VPS, Ministarstvo financija, HNB i VSRH (Revt-294/2014). Smatra da je time zakonodavac uredio odnos stranaka pa daljnja sudska zaštita nije potrebna. Deklaratorni zahtjev ocjenjuje nedopuštenim jer bi uklanjanjem načina podešavanja kamata ona postala fiksna, što bi se protivilo volji stranaka i načelu slobode ugovaranja. Spori i da je tužiteljici nastala šteta ili da ju je on prouzročio, naglašavajući da je potrošač prema VTS-u (PŽ-7129/13) dobro informirana, razumna i oprezna osoba, da je tužiteljica ugovor sklopila svojom voljom, da je imala pravo na raskid te da je njezin doprinos eventualnoj šteti „očigledan“.

2.7. U odnosu na zatezne kamate Tužena podredno tvrdi da one ne mogu teći od svake pojedine uplate, nego tek od dospijeća tražbine. Pozivajući se na pravno shvaćanje VSRH Su-IV-47/2020-2, prema kojem zastara restitucijskog zahtjeva teče od pravomoćnosti odluke kojom je utvrđena ništetnost, te na stavove prof. dr. sc. Marka Baretića i mr. sc. Andrije Erakovića, zaključuje da bi zatezne kamate mogle teći najranije od 14. lipnja 2014. za preplaćene kamate (nakon odluke VTS-a PŽ-7129/13), odnosno od 15. lipnja 2018. za preplate po valutnoj klauzuli (nakon odluke VTS-a PŽ-6632/17).

2.8. Konačno, Tužena podredno ističe prigovor radi prijeboja. Ako se valutna klauzula ipak utvrdi ništetnom, prebija svoju tražbinu od 1.207,29 kn (160,23 EUR) s osnove potplaćenih, povlaštenih anuiteta u razdobljima kada je tečaj CHF bio niži od početnog. Traži da sud utvrdi tu tražbinu sa zateznim kamatama od navedenih mjesečnih iznosa (od 2. studenog 2006. do 2. prosinca 2008.) te da konstitutivnom odlukom provede prijeboj,

3. Predmet ovog spora predstavlja zahtjev za utvrđenje ništetnosti odredbi Ugovora zaključenog između stranaka dana 6. listopada 2006. godine, u dijelu kojim je ugovorena otplata kredita uz korištenje valutne klauzule vezane za CHF i u dijelu promjenjive kamatne stope jednostranom odlukom banke, kao i za isplatu preplaćenih iznosa sa zakonskim zateznim kamatama vezano za ništetnu ugovornu odredbu o valutnoj klauzuli u CHF temeljnog ugovora o kreditu, te isplatu razlike glavnice utvrđene kod konverzije kredita.

4. U tijeku postupka izveden je dokaz pregledom Ugovora sa cjelokupnom pripadajućom dokumentacijom (list 15 - 25 spisa), Aneks broj 1 Ugovora o kreditu broj 5103186704 (Dodatak) (list 26 - 58 spisa), Financijsko-knjigovodstvenim vještačenjem po stalnom sudskom vještaku dipl. oec. Ines Lozić (Centar za vještačenja d.o.o. Split – list 338 – 375 spisa) te saslušanjem Tužiteljice u svojstvu parnične stranke (list 327 – 328 spisa).

5. Stranke su popisale parnični trošak.

6. Zahtjev Tužiteljice je u cijelosti osnovan, dok je neosnovan prigovor Tužene radi prijeboja i prigovor mjesne nenadležnosti ovog suda.

7. Tužiteljica u svom iskazu navodi da je prije podizanja predmetnog kredita, stanovala kod roditelja u stanu u Omišu, Fra Stjepana Vrlića 31, te da je to stan u kojem čitavo vrijeme živi do danas i taj stan da je naslijedila, a kako joj je suprug u to vrijeme dobio otkaz u tvornici Dalmacija, Dugi Rat, jer je ta firma propala, to da je trebala podići kredit da bih mogla renovirati navedeni stan kako bi bio primjeren za stanovanje. U to vrijeme da je bila zaposlenica PU Splitsko-dalmatinske, PP Omiš, da nije bila vlasnica nikakve firme niti obrta, bila je klijentica banke tuženika, te da je otišla u poslovnicu tuženika koja se nalazi blizu zgrade ovog suda, sjeća se da je službenica bila gospođa Marija, da joj je predala platnu listu i rekla joj je da dođem za 8 dana, a kada je došla ponovno kod nje, da joj je kazala da može dobiti jedino kredit vezan za valutu CHF, s obzirom na njezina primanja, a da je taj kredit nešto najpovoljnije za nju. Nadalje, Tužiteljica navodi da je na isti pristala, da nije tada bilo razloga sumnjati u navedeni kredit, da po medijima nije bilo nikakvog posebnog pojašnjavanja posebnih uvjeta kredita ni u banci ni kod javnog bilježnika, a da ona u to vrijeme nisam imala nikakvih pitanja, činilo joj se da je ovo u redu. Ne može se sjetiti kolika je bila početna rata u kunama, rata je bila trećina njezine tadašnje plaće i rata je kroz vrijeme jako narasla, da joj je bilo potpuno nemoguće plaćati tu ratu, pa da je upala u minuse, prodavala zlato, ne znam sada točno koliko je rata maksimalno narasla, ali da je to bilo strašno. Nadalje navodi da kada se stvorila zakonska mogućnost konverzije kredita, da je pristupila u banku, da je banka sačinila izračun konverzije i priznata joj preplatu od nekih cca 42.000,00 kn, te da je banka taj novac zadržala i umanjivala joj buduće rate, a inače da je imala minus i bila pod ovrhama, sve zbog predmetnog kredita. Navodim da je stan za koji je iskorišten predmetni kredit vezan za renoviranje stana, površine nekih 50-ak m² i nalazi se u stambenoj zgradi u Omišu, da ga nikada nije iznajmljivala niti ostvarivala bilo kakav prihod od istog, da se koristio i koristi isključivo za stanovanje nje i njezine obitelji. Na posebno pitanje zamj. pun. Tuženika, Tužiteljica ponavlja da joj je bankarica kazala da je ovaj kredit za nju bolji, a da je ona okvirno znala što to znači valutna klauzula, da je to vezano za tečaj CHF, a da je zaista vjerovala službenici banke da je ovo za nju najbolje. Navodi da je tekst ugovora pročitala, ono što je smatrala da je potrebno, ali ponavlja da je već iskazala sve o okolnostima koje su prethodile zaključenju kredita. Navodi da joj službenica banke nije ništa govorila o eventualnom porastu tečaja CHF, a da ona osobno to nije pitala niti je slutila da će do ovoga doći.

8. Podneskom od 17. veljače 2026. godine, Tužiteljica je uredila i povećala točku III. svog tužbenog zahtjeva, potražuje isplatu iznosa od 4.769,98 EUR-a sa zakonskim zateznim kamatama (prethodno je tužbom potraživala iznos od 1.059,40€ ili 7.982,07 kune) kojem povećanju tužbenog zahtjeva se tužena nije usprotivila (matematičkom izračunu vještva) no ostala je pri tvrdnji da osporava osnovanost potraživanja, a Tužiteljica je uredila i povećala tužbeni zahtjev nakon provedenog dokaza financijsko-knjigovodstvenim vještačenjem, dakle, sud je odluku donio po zahtjevu postavljenom u vrijeme presuđenja.

9. Među strankama nije sporno, a to je utvrđeno i pregledom dokumentacije priložene spisu, da je između stranaka dana 6. listopada 2006. godine, zaključen Ugovor, radi se o namjenskom kreditu za renovaciju stana, dakle riječ je o gotovinskom kreditu uz hipoteku, Tužena je kao kreditor odobrila Tužiteljici kao korisniku kredita iznos od 34.295,00 CHF obračunato po srednjem tečaju HNB za CHF na dan korištenja kredita; utvrđena je početna kamatna stopa od 8,050 % godišnje, promjenjiva, kredit

je odobren na rok otplate od 180 mjeseci. Stranke su dana 14. siječnja 2016. godine, zaključile Dodatak, temeljem Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (NN 102/15), te je provedena konverzija kredita u kredit uz valutnu klauzulu u EUR, u skladu sa Tuženikovim izračunom konverzije, a koji je Tužiteljica prihvatila.

10. Među strankama je sporno je li odredba ugovora o kreditu o valutnoj klauzuli u CHF nišetna, o čemu ovisi osnovanost tužiteljevog zahtjeva za isplatu preplaćenih iznosa temeljem te nišetne odredbe, te je li sklapanjem dodatka ugovora o kreditu sukladno ZIDZPK (NN 102/15) prestala obveza tuženika da izvrši povrat iznosa koji tužitelj potražuje u ovom postupku. Sporan je bio i status Tužiteljice kao potrošača u predmetnom pravnom poslu, mjesna nenadležnost ovog suda, te je istaknut i prigovor zastare potraživanja. Tužena je u odgovoru na tužbu podnijela prigovor radi prebijanja (str. 88 spisa)

11. Prvenstveno je, po pitanju zahtjeva na utvrđenje odredbi Ugovora nišetnima, trebalo zauzeti stav, bez obzira na provedenu konverziju kredita, a do konverzije i po temeljnom ugovoru o kreditu vezano za odredbu o valuti CHF, a tek onda odlučiti o efektima konverzije vezano za tužiteljev zahtjev na utvrđenje i isplatu. Za navesti je da se treba osvrnuti na presudu Trgovačkog suda u Zagrebu pod brojem P 1401/12 od 4. srpnja 2013. g. kojom je utvrđeno da je i ovaj tuženik u razdoblju od 10. rujna 2003. g. do 31. prosinca 2008. g. povrijedio kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita, tako što je u potrošačkim ugovorima o kreditima koristio nepoštenu ugovornu odredbu kojom je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja ugovorne obveze promjenjiva u skladu s jednostranom odlukom banke, o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo, a koja je nišetna. U navedenom dijelu citirana presuda je potvrđena presudom Visokog trgovačkog suda RH broj PŽ-7129/13-4 od 13. lipnja 2014. g., a Vrhovni sud Republike Hrvatske svojom odlukom broj Revt-249/14-2 od 9. travnja 2015. g. odbio je revizije tuženika od 1) do 7) kao neosnovane.

12. Postupak pred Trgovačkim sudom u Zagrebu, koji je pokrenut po tužbi Hrvatskog saveza udruga za zaštitu potrošača – „Potrošač“ protiv sedam banaka, a među kojima je i tuženik, predstavlja kolektivni sudski postupak, a sukladno odredbi čl. 502. c Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj: 26/1991., 34/1991., 53/1991., 91/1992., 58/1993., 112/1999., 88/2001., 117/2003., 88/2005., 84/2008., 57/2011., 25/2013., 89/2014., 70/2019., 80/2022., 114/2022., 155/2023. i 146/25., dalje u tekstu: ZPP). Prema ovoj odredbi pravomoćna presuda u kolektivnom sudskom postupku obvezuje prvostupanjske sudove koji u pojedinačnim parnicama sude povodom zahtjeva potrošača radi zaštite prava čija je povreda utvrđena u kolektivnom sporu.

13. U odluci Vrhovnog suda RH broj Revt-249/14-2 od 9. travnja 2015. g. između ostaloga je navedeno da nije sporno da su odredbe u ugovorima o kreditu koji su sklapani u spornom razdoblju između banaka, kao trgovaca, i korisnika kredita, kao potrošača, a koje su se odnosile na ugovornu kamatu i promjenjivu kamatnu stopu bile uočljive i jasne, ali nisu bile razumljive, jer je formulacija ugovornih odredbi o promjenjivoj kamatnoj stopi koja je postojala u ugovorima o kreditu koje su banke sklapale s potrošačima bila takva da su na temelju nje potrošači jedino znali kolika je visina kamatne stope na dan sklapanja ugovora o kreditu, ali ni približno nisu mogli

ocijeniti zašto, kako te u kojem smjeru će se tijekom budućeg kreditnog razdoblja kretati kamatna stopa. Stoga buduća kamatna stopa ugovorena kao promjenjiva nije bila određena, a niti odrediva. Konkretno je u odnosu na Tuženu u odluci Trgovačkog suda u Zagrebu, a koja je potvrđena u odnosu na dio koji se tiče promjenjive kamatne stope, odlukom Visokog trgovačkog suda RH i Vrhovnog suda RH, već utvrđeno da je, između ostalih, upravo i Tužena postupala suprotno odredbama ZZP-a i suprotno odredbama ZOO-a i to koristeći ništetne i nepoštene ugovorne odredbe u ugovorima o potrošačkom kreditiranju, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja nije pojedinačno pregovarao i ugovorom utvrdio egzaktne parametre i metodu izračuna tih parametara, a što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana. U postupku radi zaštite kolektivnih interesa potrošača utvrđeno je, međutim, da službenici tuženih banaka prilikom pregovaranja nisu na valjan i razumljiv način objasnili postupak formiranja kamatne stope odnosno da potrošači nisu raspolagali osnovnim parametrima o kojima ovisi kretanje kamatne stope u budućem razdoblju, da ugovorena kamatna stopa nije bila određena niti odrediva, nije bila razumljiva pa time niti poštena. Također je utvrđeno da je uloga javnog bilježnika u postupku solemnizacije ugovora ocijeniti, ako je to moguće, jesu li ugovorne strane ovlaštene i sposobne poduzeti i sklopiti taj pravni posao, objasniti im smisao tog posla i uvjeriti se o postojanju njihove prave volje za sklapanje tog pravnog posla, a što su javni bilježnici i učinili. Utvrđeno je i da tijekom postupka solemnizacije ugovora o kreditu, korisnici kredita javnim bilježnicima očito nisu izrazili svoje dvojbe vezano za sadržaj i značaj tih ugovora pa ni sporne odredbe, iz čega je jasno da javni bilježnici nisu imali razloga primijeniti ovlaštenje iz čl. 58. Zakona o javnom bilježništvu (Narodne novine broj 8/93, 29/94, 162/98, 16/07, 75/09 i 120/16).

14.1. Sud prihvaća iskaz Tužiteljice kao uvjerljiv i logičan, u svjetlu svih izvedenih dokaza i navoda, sud drži da Tužiteljica u ovom pravnom poslu ima status potrošača, Tužiteljica je fizička osoba i potrošač, a radi se o namjenskom kreditu radi kupnje stana za stanovanje. Sud drži, temeljem svih izvedenih dokaza, iskaza same Tužiteljice, da se sa njom, kao ni s ostalim klijentima Tužene, prilikom sklapanja Ugovora nije posebno pregovaralo o promjenjivoj kamatnoj stopi, niti su se pojašnavale metode formiranja iste, kao ni posebne okolnosti vezane za tzv. valutnu klauzulu baš u valuti CHF. Prema tome, u ovom postupku Tužena nije iznijela nikakve nove činjenice, koje bi u konkretnom slučaju dovele do zaključka da odredba o promjenjivoj kamatnoj stopi Ugovora nije nepoštena pa time i ništetna.

14.2. To, nadalje, znači da je odredbe Ugovora sklopljenog između stranaka u dijelu kojim je ugovoreno kako je kamatna stopa promjenjiva sukladno promjenama tržišnih uvjeta, valjalo utvrditi ništetnom, jer je odredba o ugovornoj kamati utvrđena nepoštenom, s obzirom da nije određena odnosno odrediva u smislu odredbe čl. 269. st. 2. i čl. 272. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine broj 35/05, 41/08, 125/11 i 78/15, dalje ZOO), pa su, u smislu odredbe 102. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine broj 79/07, 125/07, 75/09, 79/09, 89/09, 133/09, 78/12 i 56/13, dalje u tekstu: ZZP), te ugovorne odredbe ništetne te je odlučeno kao u izreci ove presude po pitanju isplate temeljem takvih ugovornih odredbi, a bez obzira na dodatak ugovoru o kreditu i konverziju.

15. Što se tiče odredbe Ugovora koja se odnosi na ugovorne odredbe kojima je kao valuta uz koju je vezana glavnica ugovoren švicarski franak (CHF), po mišljenju ovog suda i ta odredba Ugovora je ništetna i nepoštena, pa je ovaj zahtjev Tužitelja na

utvrđenje valjalo prihvatiti kao osnovan i odlučiti kao u izreci ove presude. Tužitelj se pravilno pozvao na stavove i utvrđenja iz presude Visokog trgovačkog suda RH broj PŽ-6632/17 od 14. lipnja 2018. g. i odluke Trgovačkog suda u Zagrebu broj P 1401/12 od 4. srpnja 2013. g. jer se radi o nastavku postupka koji je pokrenut po tužbi Hrvatskog saveza udruga za zaštitu potrošača-Potrošač protiv sedam banaka, a među kojima je i tuženik, i koji, kako je već navedeno, predstavlja kolektivni sudski postupak, a sukladno odredbi čl. 502. c ZPP-a. U navedenim je odlukama ocijenjeno da se i kod ugovaranja valutne klauzule vezane uz švicarski franak tuženik nije pridržavao načela savjesnosti i poštenja, da se o ugovornim odredbama kojima se glavnica veže uz valutu švicarski franak nije pojedinačno pregovaralo, da tuženik nije vodio računa o interesima korisnika kredita, pa tako i Tužiteljice kao potrošača i nije joj dala nužne i osnovne informacije o rizicima ugovaranja valutne klauzule u CHF, što je uzrokovalo znatnu neravnotežu među strankama na štetu korisnika kredita, odnosno Tužiteljice, da je Tužena, kao financijska ustanova, mogla i po redovnom tijeku stvari morala znati da je u budućem ugovornom razdoblju vraćanja kredita moguće očekivati bitne promjene u kretanju tečaja švicarskog franka, s obzirom na vrijeme sklapanja Ugovora i okolnosti, kako u gospodarstvu RH, tako i globalno, koji će izvjesno utjecati na tečaj CHF prema kuni u budućem razdoblju, da je tuženik takve informacije uskratio korisnicima kredita odnosno tužitelju pri pregovaranju i sklapanju Ugovora, radi čega je korisnik kredita odnosno tužitelj bio onemogućen procijeniti ukupne rizike i ekonomske posljedice koje će za njega proizaći sklapanjem predmetnog Ugovora o kreditu s valutnom klauzulom u švicarskim francima, vezano za visinu i obujam njegovih obveza i za iznos zaduženja za čitavo vrijeme trajanja Ugovora, da je priroda i specifičnosti valute švicarski franak poznata bankama, ali ne i prosječnom potrošaču koji ne raspolaže stručnim znanjem, a kako ga banke kao profesionalci o tome ni na koji način nisu informirale, potrošač nije i ne može biti svjestan rizika kojeg preuzima.

16. Temeljem ništetne odredbe Ugovora, o valutnoj klauzuli u valuti švicarski franak, koja je nepoštena, a time i ništetna i bez pravnog učinka, Tužiteljica je stekla pravo od Tužene zahtijevati isplatu novčanih iznosa koje je isplatila temeljem ništetnih odredbi kojima je kao valuta uz koju je vezana glavnica ugovoren švicarski franak (CHF). Provedena konverzija nema utjecaja na ovlaštenje suda da utvrdi ništetnima predmetne odredbe iz temeljnog ugovora o kreditu, jer se upravo zahtjev Tužiteljice za isplatu i temelji na preplati temeljem takvih odredbi prije provedene konverzije i u ovom dijelu konverzija nema učinaka i na to utjecaja. Predmet konverzije i učinak iste nije se ni bavio ništetnim odredbama o promjenjivoj kamatnoj stopi i ugovaranju valutne klauzule u CHF, tek je vezano za kolektivni spor i presuđenje i utvrđenja iz istog, došlo do situacije da su ove dvije odredbe u takvim ugovorima utvrđene ništetnima, konverzija je provedena vezano za doneseni propis i po konverziji su ugovori sa valutnom klauzulom u CHF konvertirani u ugovore sa klauzulom u EUR, jer se radi o intervenciji države u jako problematičnu situaciju u kojoj se našao veliki broj građana, a upravo zbog ogromne aprecijacije tečaja u CHF u odnosu na kunu.

17. Temeljem čl. 324. ZOO-a, naime, ništetnost neke odredbe ugovora ili nekog dijela odredbe ugovora ne povlači ništetnost ugovora ako on može opstati bez te ništetne odredbe i ako ona nije bila uvjet ugovora ni odlučujuća pobuda zbog koje je ugovor sklopljen. Ovaj sud je stava da predmetni Ugovor može opstati i pored ništetnih odredbi o promjenjivoj kamatnoj stopi odlukom banke o kamatnim stopama i valutne klauzule u CHF, jer iste nisu bile uvjet ugovora ni odlučujuća pobuda zbog

koje je ugovor sklopljen. Kako Tužena u postupku nije ni tvrdila da je uvjet i odlučujuća pobuda Ugovora bio dio odredbe kojom je određeno da se korisnik obvezuje platiti banci kamatu po kamatnoj stopi koja je promjenjiva, a utvrđuje se sukladno odlukom banke o kamatnim stopama koja je u skladu s promjenama tržišnih uvjeta, ocjena je suda da Ugovor o kreditu opstaje u preostalom dijelu, odnosno i u dijelu kojim je utvrđena kamatna stopa u visini od 8,050 %, do konverzije. Dakle, ovaj stav i zahtjev Tužiteljice vezano za utvrđenje nišetnom odredbe Ugovora koja se odnosi na promjenjivu kamatnu stopu valjalo je prihvatiti, a tuženika obvezati da tužitelju vrati sve što je po ovom osnovu od Tužitelja više primio na ime razlike u povećanju kamate iznad početno ugovorene kamatne stope od 8,050 %, a temeljem odredbe čl. 323. st. 1. ZOO-a, jer je ta razlika naplaćena na temelju odredbe Ugovora o kreditu koju je sud utvrdio nišetnom odnosno koju drži nišetnom.

18. Potrošači po ugovorima sa valutnom klauzulom u CHF su po odlukama vezano za kolektivnu tužbu, a takvi ugovori su bili po iznosima neznatniji od npr. namjenskih, stambenih kredita i otplaćeni su mahom prije konverzije, namireni i obeštećeni vezano za nišetne odredbe svojih ugovora, promjenjivu kamatnu stopu i valutu CHF. Jedan dio potrošača, kao što je ovdje slučaj, bio je u tako lošoj situaciji da je pristupio konverziji kada se ostvarila ta zakonska mogućnost, ali provedena konverzija, vezano za sadržaj iste, zaista ne može dovesti do drugačijeg položaja ovih potrošača u odnosu na one koji su kredite otplatili prije zakonske mogućnosti konverzije ili onih koji nisu konvertirali svoje kredite, odnosno, prema stavu ovog suda, potrošači koji nisu pristupili konverziji odnosno prihvatili izračun konverzije od strane banke-kreditora, ne mogu biti u povoljnijem položaju od potrošača koji su prihvatili zakonsku mogućnost konverzije i pokušali sebi olakšati situaciju, vezano za položaj potrošača. Dakle, sve ono što pripada prvoj skupini potrošača, prema stavu ovog suda, pripada i ovoj drugoj skupini, potrošača koji su pristupili konverziji kredita prema zakonskom propisu i izračunu kreditora, dakle, obeštećenje u punom iznosu do konverzije i upravo onako, kvalitativno i kvantitativno kako je to učinjeno, pravomoćnim presudama sudova, kod prve skupine potrošača. Svakako, nakon provedene konverzije, pretvaranja CHF kredita u eurske, kreditori i dalje ostvaruju zaradu i kod ovakvih, stambenih kredita, sa dugotrajnom otplatom, zaista nisu dovedeni u nepovoljniji položaj, nakon konverzije, prema potrošačima, od konverzije pa nadalje, u biti se radi o kreditima sa valutnom klauzulom u CHF i zaista je očito da se položaj kreditora nije toliko konverzijom promijenio da to predstavlja očitu neravnotežu položaja potrošača i kreditora. Za navesti je i to da su određeni potrošači pristupili konverziji i prihvatili izračun konverzije, konverzija je bila regulirana zakonom i činjenica jest da je konverzija provedena krajem 2015. godine, odnosno mnogo prije nego što je valutna klauzula u CHF, koja je uzrokovala tečajne razlike, pravomoćno u kolektivnom sporu utvrđena nišetnom, dakle, potrošači koji su pristupili konverziji zaista nisu imali u vrijeme konverzije mogućnost predvidjeti što će se valutom u CHF po temeljnim ugovorima kasnije događati u smislu pravomoćne odluke suda, oni su konverziji pristupili kao da je ta odredba valjana i kredit sukladno zakonskom propisu konvertirali u eurski kredit, i radi toga takva konverzija nema utjecaja na utvrđenje te odredbe nišetnom i kondemnacioni zahtjev povodom toga. Za ponoviti je da na nišetnost dvije odredbe iz temeljnog ugovora konverzija nema utjecaja, vezano za prava Tužiteljice temeljem tog utvrđenja i isplatu preplaćenog sa tih osnova do konverzije, u ovom slučaju za isplatu preplaćenog s osnova valutne klauzule u CHF.

19.1. Radi utvrđenja visine tužbenog zahtjeva provedeno je financijsko-knjigovodstveno vještačenje po vještakinji za knjigovodstvo i financije dipl. oec Ines Lozić (Centar za vještačenja d.o.o. Split). Sudski vještak u svom pisanom nalazu i mišljenju navodi:

Ugovor o kreditu je sklopljen dana 06.10.2006. te je kredit isplaćen dana 16.10.2006. godine. Ugovorena je promjenjiva kamatna stopa koja je iznosila 8,05% godišnje te je ugovorena otplata u mjesečnim anuitetima na rok otplate od 188 mjeseci. Dospijeće prvog anuiteta prema inicijalnom otplatnom planu bilo je 01.12.2006., u iznosu od 321,55 CHF što je na dan isplate kredita iznosilo 1.493,28 kn, a sljedećih anuiteta svakog prvog dana u mjesecu. Dana 14.01.2016. g. sklopljen je Aneks broj 1 Ugovora o kreditu kojim je izvršena konverzija kredita, utvrđen je iznos preostale glavnice za otplatu na dan 30.09.2015.g. u iznosu 13.302,89 EUR što primjenjivim tečajem kreditora na dan 30.09.2015.g. iznosi 101.528,69 kn (tečaj 7,632078 kn za 1 EUR). Aneksom uz Ugovor kojim je provedena konverzija utvrđena je preplata tužitelja u iznosu 2.695,36 kn.

19.2. Nadalje, vještakinja navodi da je u razdoblju od početka otplate kredita do dana provođenja konverzije kredita, tečaj CHF je oscilirao na više i niže u odnosu na tečaj koji je vrijedio prilikom isplate kredita. Posljedično na promjenu tečaja tužitelj je plaćao veći i manji iznos u odnosu na anuitet koji je vrijedio prilikom ugovaranja kredita. Vrijednosti koje su predstavljale iznos koji je prelazio inicijalnu visinu obveze iskazano u kunama na dan isplate kredita, predstavljaju potraživanje korisnika kredita i iskazane su s pozitivnim predznakom dok su vrijednosti anuiteta i/ili tečaja koji su bili niži od uvjeta koji su vrijedili prilikom sklapanja ugovora i isplate kredita iskazani s negativnim predznakom. Sveukupna preplata po kreditu je zbroj više i manje plaćenih iznosa po osnovi promjene tečaja“.

20. Sudski vještak dipl. oec. Ines Lozić u svom nalazu daje izračun visine potraživanja, izračun razlika zbog promjene tečaja u odnosu na početno ugovoreni za vrijeme otplate kredita vezanog uz valutu CHF do provođenja konverzije, a posebno se, obrazloženo i stručno, osvrće na izračun konverzije, zakonski okvir konverzije i efekte konverzije.

21.1. Sudski vještak dipl. oec Ines Lozić nakon iscrpnog nalaza daje i zaključno mišljenje te navodi:

„Na temelju stanja u spisu i raspoložive dokumentacije vještak daje mišljenje na postavljene zadatke:

Ad. 1.)

Pod pretpostavkom da se tijekom otplate kredita vezanog uz valutu CHF u razdoblju otplate do dana provođenja konverzije nije mogla mijenjati kamatna stopa ni tečaj:

1. Ukupan iznos preplata, uzevši u obzir rast anuiteta zbog rasta kamatne stope te rast tečaja u odnosu na tečaj koji je vrijedio na dan isplate kredita, u razdoblju otplate kredita do dana izračuna konverzije iznose 4.932,19 EUR od kojeg iznosa je tužitelj preplatio na ime promjene kamatne stope iznos od

799,06 EUR te je preplatio zbog rasta tečaja iznad tečaja koji je vrijedio na dan isplate kredita iznos od 4.133,13 EUR.

2. Ukupan iznos manje plaćenog, zbog pada tečaja u odnosu na tečaj koji je vrijedio na dan isplate kredita iznos 162,21 EUR.

Slijedom navedenog, sveukupan iznos koji je više plaćen (zbroj više i manje plaćenog) za vrijeme otplate kredita, slijedom promjene kamatne stope i tečaja na više i niže u odnosu na tečaj koji je vrijedio prilikom isplate kredita, iznosi 4.769,98 EUR i to:

- Ukupno više plaćeno zbog promjene kamatne stope u razdoblju od početka otplate kredita do dana izračuna konverzije iznosi 799,06 EUR.

- Ukupno više plaćenog između tečaja za valutu CHF primijenjenog kod i početnog tečaja za CHF (iznosi su korigirani za iznos razlike sadržan u razlici obveza koje proizlaze iz promjena kamatnih stopa), uzevši u obzir i rast i pad tečaja u razdoblju od početka otplate kredita do dana izračuna konverzije iznosi 3.970,92 EUR.

Ad.2.)

Zatezne kamate na preplaćene mjesečne iznose, po osnovu promjene kamatne stope i tečaja za otplatu iznad tečaja i kamatne stope koji su vrijedili na dan isplate kredita, obračunate do dana izračuna konverzije ukupno iznose 1.597,32 EUR.

Ad.3.)

Glavnica po kreditu u CHF, temeljem inicijalnog otplatnog plana, uzevši u obzir početnu kamatnu stopu i tečaj koji je vrijedio na dan isplate kredita bi na dan 30.09.2015.g. iznosila 93.946,17 kn dok je konverzijom utvrđena nedospjela glavnica u iznosu 101.528,69 kn. Slijedom navedenog, razlika u iznosu nedospjele glavnice po konverziji u odnosu na glavicu temeljem početnog otplatnog plana i tečaja iznosi 7.582,52 kn što primjenom fiksnog tečaja konverzije daje iznos od 1.006,37 EUR.

21.2. Nadalje, vještak navodi da ukoliko sud zauzme stav da se Tužitelju za vrijeme otplate kredita u valuti CHF nije mogla mijenjati kamatna stopa i tečaj, konverzijom i pretplatom koju je tuženik priznao po konverziji ne bi došlo do obeštećenja jer je iznos pretplate koju je tuženik priznao po konverziji niži od iznosa pretplata koje proizlaze iz razlike posljedično na promjenu kamatne stope i tečaja CHF.

21.3. Nadalje, vještak navodi da je prilikom obračuna konverzije, tuženik uzeo u obzir sve uplate Tužitelja te je postupao u skladu s Zakonom o izmjeni i dopuni Zakona o potrošačkom kreditiranju, čl.19. c., te priznao pretplatu Tužitelja na dan sklapanja Dodatka u iznosu 20.673,39 kn, što primjenom tečaja na dan izračuna konverzije daje iznos od 2.695,36 EUR.

21.4. Zaključno, vještak napominje da utvrđenja ovog nalaza, iznosi ukupno iskazane preplate, u ovom nalazu u prethodnoj točki, za vrijeme otplate kredita u CHF pod pretpostavkom da se tužitelju nije mogla mijenjati kamata ni tečaj CHF, kao i iznosi utvrđene preostale glavnice za otplatu kredita u EUR kojim je po konverziji utvrđena preplata u uplatama temeljem simuliranog otplatnog plana za EUR, polaze od istih

stvarnih uplata Tužitelja za podmirenje obveze za anuitete u CHF uplatama u kn, ali su različite pretpostavke Tužitelja i tuženika, što predstavlja pravno pitanje u koje vještak ne ulazi.

21.5. Za istaknuti je da niti Tužitelj niti Tuženik nisu imali primjedbe na nalaz i mišljenje vještak, odnosno Tužena je podneskom od 3. kolovoza 2026., navela da ne prigovara matematičkom izračunu vještaka, ali da i dalje osporava osnovanost potraživanja Tužiteljice.

22. Sud u potpunosti prihvaća nalaz i mišljenje sudskog vještaka dipl. oec. Ines Lozić, ona je odgovorila na zadatak vještačenja, u potpunosti, vještvo je stručno, logično i obrazloženo, a za navesti je da je tuženik prilikom konverzije kredita tehnički postupio u cijelosti sukladno Zakonu o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (ZID ZPK/15), to nije bilo niti sporno među strankama, to proizlazi i iz vještva sudskog vještaka, u ovom slučaju radi se o drugom problemu, vraćanju preplaćenih iznosa do konverzije vezano za ništetne odredbe o valutnoj klauzuli u CHF.

23.1. Za ponoviti je da je Tužitelj sukladno nalazu i mišljenju sudskog vještaka uredio svoj tužbeni zahtjev, tako da potražuje isplatu na ime ukupne preplate na ime valutne klauzule u CHF u iznosu od 4.769,98€, sve sa zakonskim zateznim kamatama.

23.2. Dakle, za navesti je da je Tužiteljici konverzijom predmetnom stambenog kredita iz onog sa valutnom klauzulom u CHF u kredit sa valutnom klauzulom u EUR obeštećenje u punom opsegu, onako kako to pripada tužitelju kao potrošaču, nije provedeno, naime, tek nakon provedene konverzije Tužiteljica je dovedena u ravnopravan položaj sa Tuženom, što prije nije bio slučaj i Tužena je zaista prema stavu ovog suda u obvezi platiti Tužiteljici, do konverzije, po zahtjevu Tužiteljice, preplaćene iznose na ime ništetnih odredbi temeljnog ugovora o kreditu valutne klauzule u CHF, sukladno presuđenjima iz kolektivnog spora, kao da konverzije po tom pravnom pitanju nije ni bilo, to obeštećenje treba biti, do konverzije istovjetno onom kakvo su ostvarili pravomoćnim presudama potrošači koji svoje kredite nisu konvertirali, a prilikom dosuđenja preplaćenih iznosa njima se polazilo, sukladno sudskoj praksi i pravomoćnim presuđenjima, pravo po početnom tečaju CHF iz tog ugovora, pa tako i ovdje treba biti slučaj. Dakle, na ovo pravo Tužiteljice po predmetnoj odredbi iz temeljnog Ugovora, konverzija nema utjecaja.

24. Što se tiče eventualne zastare potraživanja, to je pravno pitanje kao posebno važno za osiguranje jedinstvene primjene prava i ravnopravnosti svih u njegovoj primjeni, a imajući na umu izuzetno veliki broj individualnih parničnih postupaka koji se u RH vode o zahtjevima za restituciju onog dijela novčane tražbine kojeg su po ugovorima o potrošačkim kreditima isplaćene bankama na temelju nepoštenih ugovornih odredbi vezano za jednostranu i netransparentnu promjenjivost redovne stope ugovorene kamate o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo, razmatrao Vrhovni sud RH u odluci Rev-2245/17 od 20. ožujka 2018. g. te je zauzeto slijedeće pravno mišljenje: „pokretanjem parničnog postupka za zaštitu kolektivnih interesa potrošača dolazi do prekida zastare na temelju odredbe čl. 241. ZOO-a te zastara individualnih restitucijskih zahtjeva počinje teći ispočetka tek od trenutka pravomoćnosti sudske odluke donesene u povodu te tužbe (za zaštitu kolektivnih interesa potrošača).“.

25. Prilikom donošenja takvog shvaćanja posebno se imalo na umu postojanje znatnih teškoća prilikom ostvarivanja restitucijskih zahtjeva iz ništetnih ugovora zbog toga što takvi zahtjevi zastarijevaju u relativno kratkom zastarnom roku od pet godina, neovisno o tome što se pravo na isticanje ništetnosti ne gasi (čl. 328. ZOO-a). Dakle, u nedostatku posebnih zakonskih odredbi koje bi izričito uređivale prekid zastare zbog pokretanja postupka radi zaštite kolektivnih interesa i prava, a vodeći računa i o tome da potrošači mogu ostvariti djelotvornu pravnu zaštitu bez obzira na kratak restitucijski rok iz ništetnih ugovora i bez obzira na to što je odredbom čl. 140. ZZP-a propisano da pokretanje ili vođenje postupka radi zaštite kolektivnih interesa potrošača ne sprječava potrošača da protiv trgovca pokrene pojedinačni postupak radi zaštite svojih povrijeđenih subjektivnih prava, Vrhovni sud RH donio je zaključak da je vođenjem kolektivnog spora došlo do prekida zastare u smislu odredbe čl. 241. ZOO-a jer u protivnom vođenje postupka kolektivne zaštite u opisanim okolnostima ne bi imalo smisla. Sud je imao na umu i sadržaj odredbe čl. 502. c ZPP-a o proširenju subjektivnih granica pravomoćnosti presude jer se prema ovoj odredbi fizičke i pravne osobe mogu u posebnim parnicama za naknadu štete pozvati na pravno utvrđenje iz presude kojom su prihvaćeni zahtjevi iz tužbe za zaštitu kolektivnih interesa i prava te je u takvom slučaju sud vezan za ta utvrđenja.

26. Kako je u navedenoj odluci Vrhovnog suda RH bila riječ o postupku radi zaštite kolektivnih interesa potrošača koji se vodio pred Trgovačkim sudom u Zagrebu pod poslovnim brojem P 1401/12, kao što je to slučaj i u ovoj pravnoj stvari, utvrđenje Vrhovnog suda RH da je u tom predmetu odluka u povodu tužbe radi zaštite kolektivnih interesa postala pravomoćna 13. lipnja 2014. g. (a u odnosu na nepoštene odredbe o ugovaranju valutne klauzule u valuti CHF 14. lipnja 2018. g.), to je jasno da je prigovor zastare (jer je tužba podnesena 12. lipnja 2019. godine) neosnovan za isplatu preplaćenog po osnovi promjene tečaja valute CHF, dakle, primjenjuje se petogodišnji zastarni rok iz odredbe čl. 225. ZOO-a, pa prigovor zastare nije osnovan. Dakle, sud prihvaćajući vještvo vještaka Ines Lozić po pitanju preplate s naslova primjene valutne klauzule u CHF, drži da valja obvezati tuženika da tužitelju isplati ukupan iznos preplate od 4.769,98€ sa zakonskim zateznim kamatama. Za ponoviti je da se radi o ugovornim odredbama o kojima se nije posebno pregovaralo, iste sud smatra nepoštenim jer suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuju znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu Tužiteljice kao potrošača, a provedenom konverzijom po izračunu konverzije se ovo nije otklonilo.

27. Nadalje, sudski vještak izračunao je i tzv. negativne razlike u iznosu od 162,41€. Sud izračun vještaka prihvaća kao točan i dokazan, sve za slučaj drugačijeg stava drugostupanjskog suda, radi načela ekonomičnosti postupka, a ovaj sud ih ne prihvaća kod presuđenja, za navesti je da je u tom dijelu Tužena pravovremeno izjavila prigovor radi prebijanja (na iznos od 160,23€), čiji iznos je kasnije vještvom utvrđen u iznosu od 162,41€. Ove tzv. negativne razlike po Tuženoj se odnose na mjesece kada je tečaj CHF bio niži od početnog tečaja. Sud drži da u ovom dijelu prigovor radi prebijanja nije osnovan. Tužena u ovom pravnom poslu nema status potrošača, treba se osvrnuti i na odredbu čl. 323. ZOO-a, upravo je Tužena ugovaratelj koji je u odnosu na Tužiteljicu kriv za nametanje nepoštenih i ništetnih ugovornih odredbi, bitno je da Tužena nema status potrošača i sama Tužena čitavo vrijeme drži da se radi o poštenim i valjanim ugovornim odredbama, nikako ništetnima, pa Tužena i ne može sa uspjehom tražiti da Tužiteljica bilo što njoj vrati

(negativne razlike) temeljem ugovornih odredbi koje Tužena za sebe drži poštenima i valjanim. Jedini pravni osnov koji bi Tužena imala istaknuti vezano za zahtjev da joj Tužiteljica vrati primljeno na ime negativnih razlika bila bi ništetnost odredbi, što Tužena nikako ne navodi i ne tvrdi niti ističe taj osnov, predmetne i pobijane ugovorne odredbe za Tuženu predstavljaju valjane odredbe. Dakle, nema pravo s ovog osnova bilo što tražiti od Tužiteljice kao potrošača, nema pravo tražiti isplatu ovih negativnih razlika sa kamatama. Radi svega navedenog odlučeno je kao u točki. III. izreke ove presude.

28. Sudski vještak je u vještvu iskazao iznos koji je Tužena kod konverzije priznao tužitelju kao preplatu u iznosu od 2.695,36 EUR. Ovaj iznos zaista Tužiteljici ne bi pripadao dva puta, radilo bi se o obeštećenju (nepotpunom), za budućnost, svakako, Tužiteljici je ovaj iznos obeštećenja priznat kod konverzije, iako tada još Tužiteljici nije vraćen na račun, međutim, za navesti je da Tužena nije podnijela protutužbu za ovaj iznos a prigovor radi prebijanja Tužena je izjavila samo u odnosu na tzv. negativne razlike u iznosu od 160,23€, za koje ga je ovaj sud odbio (točka 27. ovog obrazloženja), tako da sud ovaj iznos 2.695,36€ nije umanjio od dosuđenog iznosa Tužiteljici, jer bi trebalo primijeniti pravilo o djelomičnom ispunjenju odnosno uračunavanju u kojem se prvo plaćaju kamate, a zatim glavnica, kako dosuđenje preplate po zahtjevu Tužiteljice nije pravomoćno, onda se i ne zna do kada će teći kamate na preplaćeni iznos, dakle, za ponoviti je, kod okolnosti da nema protutužbe za priznati iznos preplate a prigovora radi prebijanja je istaknut samo u odnosu na tzv. negativne razlike u iznosu od 160,23€, a sud nije umanjio na svoju ruku dosuđeni iznos preplate Tužiteljici, a Tužena može svoja prava pokušati ostvariti u drugom postupku, ukoliko ova presuda postane pravomoćna po pitanju isplate tužitelju. Svakako, sudski vještak je utvrdio iznos priznate preplate od 2.695,36 EUR, za slučaju drugačijeg stava drugostupanjskog suda, pa ova presuda može biti preinačena i ovaj iznos umanjen od dosuđenog iznosa tužitelju, po stavu višeg suda.

29. Na dosuđeni iznos glavnice Tužiteljica je zatražila isplatu zatezne kamate koja teče na svaki pojedini iznos preplate od dospjeća plaćanja tih iznosa do isplate, odnosno stjecanja preplaćenog na strani Tužene, prema odredbi čl. 1115. ZOO-a kad se vraća ono što je stečeno bez osnove moraju se vratiti plodovi i platiti zatezna kamata, i to, ako je stjecatelj nepošten od dana stjecanja, a inače od dana podnošenja zahtjeva, Tužiteljici bi kamate pripadale od dana stjecanja preplate do isplate, dakle, zahtjev Tužiteljice je i u ovom dijelu osnovan, pa joj je valjalo dosuditi kamate onako kako ih je ista zatražila, a sve i temeljem odredbe čl.29. ZOO-a.

30.1. Zaključno, u pogledu problematike „Švicarskog franka“ za istaknuti jest i presudu Vrhovnog suda Republike Hrvatske, donesenu pod poslovnim brojem Rev-457/2025-21 od 27. svibnja 2026. godine (dalje u tekstu: Revizija), kojom je dan odgovor na revizijsko pitanje koje glasi: „Ima li potrošač korisnik kredita koji je na temelju Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju („Narodne novine“, broj 102/15 – dalje: ZID ZPK/15) ugovaranjem Aneksa ugovoru konvertirao kredit ugovoren s valutnom klauzulom u švicarskom franku i promjenjivom kamatnom stopom u kredit s valutnom klauzulom u EUR pravo na utvrđenje i isplatu iznosa preplaćenih na temelju ništetnih ugovornih odredaba iz temeljnog ugovora o kreditu s ništetnom promjenjivom kamatnom stopom i ništetnom valutnom klauzulom CHF, ako konverzijom vjerovnik nije vratio sve neosnovane stečene koristi koje je stekao primjenom ništetnih ugovornih odredaba iz temeljnog

ugovora?", a koji odgovor jest glasio da "Potrošač korisnik kredita koji je na temelju ZID ZPK/15 ugovaranjem Aneksa Ugovoru o kreditu konvertirao kredit ugovoren s valutnom klauzulom u švicarskom franku i promjenjivom kamatnom stopom u kredit s valutnom klauzulom u EUR nema pravo na utvrđenje i isplatu iznosa preplaćenih na temelju ništetnih ugovornih odredaba iz temeljnog ugovora o kreditu s ništetnom promjenjivom kamatnom stopom i ništetnom valutnom klauzulom u CHF, ali ima pravo na zatezne kamate na preplaćene iznose temeljem nepoštenih i ništetnih odredbi Osnovnog ugovora o kreditu za razdoblje od dana sklapanja temeljnog ugovora kreditu pa do utvrđenog dana prestanka obveze izvršene konverzijom kredita (30. rujna 2015.) i to u punom iznosu bez oduzimanja od preplate u konverziji."

30.2. Navedeno pravno pitanje jest bilo i predmetom i ovog parničnog postupka, međutim ovaj sud je zauzeo suprotan stav u odnosu na Reviziju, a što je razvidno iz točke I. izreke ove presude i obrazloženja, te se u cijelosti priklonio izdvojenom mišljenju suca izvjestitelja i člana vijeća dr.sc. Jadranka Juga (dalje u tekstu: Izdvojeno mišljenje) u odnosu na Reviziju.

30.3. Naime, u Izdvojenom mišljenju, sudac VSRH, dr.sc. Jadranko Jug je u bitnome u odnosu na revizijsko pitanje i odgovor na isto (sadržano u točki 30.11. ovog obrazloženja) zauzeo pravni stav da stupanjem na snagu ZID ZPK/15, kao i potpisivanjem Aneksa ugovoru o kreditu ni na koji način nisu stavljene izvan snage odluke sudova u kolektivnom sporu na kojima se temelje osnove tužbenih zahtjeva za isplatu razlike temeljem dobivene pretplate konverzijom i one koja bi pripadala korisniku kredita temeljem posljedica ništetnosti odredbi osnovnog ugovora, sve obzirom da su iste odluke obvezujuće i za sud u svakom pojedinačnom postupku restitucije, te da svi pravni učinci osnovnog ugovora do dana potpisivanja Aneksa ugovoru o kreditu ostaju na snazi, a time i odluke sudova u kolektivnom sporu, kojima su učinci osnovnog ugovora ograničeni na način da je utvrđena ništetnost odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli. Slijedom navedenog, da je jasno da korisnici kredita i banke, sklapanjem Aneksa nisu željeli izvršiti novaciju ugovornog odnosa ili konvalidaciju ništetnih odredbi (što nije niti moguće), već su, sukladno zakonskim smjernicama i obvezi na strani tuženika, uz dobrovoljni pristanak korisnika kredita obzirom na okolnosti, za ubuduće utvrdili prava i obveze, pri čemu su retroaktivno regulirali pretplatu kao da je osnovni ugovor bio vezan za EUR, a čime nisu, niti su mogli, regulirati prava korisnika kredita u CHF temeljem ništetnih odredbi osnovnog ugovora za razdoblje do konverzije. Nadalje, da niti same odredbe ZID ZPK/15 ne daju za pravo pravnom shvaćanju da nakon konverzije ne postoji više pravo potrošača na punu restituciju zbog nepoštenih ugovornih odredbi osnovnog ugovora, a također niti na jednom mjestu ne upućuju da je zakonodavac donošenjem tog propisa imao u vidu da banke i potrošači sklapanjem Aneksa ugovoru o kreditu uređuju pitanje ništetnosti ugovornih odredbi, te da je potrebno napomenuti da čak i da je zakonodavac propisao (a nije) da nakon sklapanja Aneksa ugovoru o kreditu korisnik kredita nema pravo na bilo kakva potraživanja temeljem nepoštenih/ništetnih odredbi osnovnog ugovora, da bi isto trebalo zanemariti jer bi bilo u suprotnosti s pravom EU i praksom Suda EU (presude C-118/17, Dunai c/a Erste bank Hungary, C-452/18, XZ c/a Ibercaja Banco SA i C-567/20) koji je jasno izrazio stajalište da se zakonom ne može isključiti pravo potrošača na potpunu restituciju temeljem nepoštenih ugovornih odredbi, te da se iz istih razloga korisnicima kredita ne može stavljati na teret da su dobrovoljno pristali sklopiti Aneks

ugovoru jer se oni svog prava na potpunu restituciju temeljem ništetnih odredbi osnovnog ugovora nisu odrekli. Zaključno, da Potrošač bez obzira na izvršenu konverziju kredita u valutu EUR i učinke takve konverzije, ima pravo potraživati iznose koje je banka stekla bez osnove zbog primjene ništetnih odredbi o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli u CHF, a koji su utvrđeni kao razlika plaćenog u odnosu na ono što je trebalo platiti po početno ugovorenoj kamatnoj stopi i početnom ugovorenom tečaju kune u odnosu na CHF (pravo na glavnice i zatezne kamate), a sve umanjeno za preplatu priznatu i obračunatu u konverziji.

31. Radi svega navedenog odlučeno je kao u točki I., II., III. i IV. izreke ove presude.

32. Što se tiče istaknutog prigovora mjesne nenadležnosti ovog suda, za navesti je da taj prigovor nije osnovan. Naime, stranke su zaista čl. 16 Ugovora ugovorile mjesnu nadležnost suda u Rijeci, međutim, prigovor mjesne nenadležnosti ovaj sud je odbio vezano za primjenu odredbi ZPP-a, jer prema stavu ovog suda, prorogacijska klauzula je također nepoštena odredba jer nije bila predmet posebnog pregovaranja između stranaka (što je općepoznata činjenica) te je ista protivna načelu savjesnosti i poštenje te uzrokuje znatnu neravnotežu među strankama i to na štetu Tužiteljice kojoj bi s obzirom na mjesto stanovanja, u slučaju vođenja postupka pred Općinskim sudom u Rijeci stvorilo dodatne troškove, što je protivno načelu ekonomičnosti postupka. Tužiteljica je ugovor zaključila u poslovnici tuženika u Splitu (blizu zgrade ovog suda), Tužiteljica ima status potrošača, prebivalište joj je Omišu, te radi svega navedenog ovaj sud smatra kako je navedeni prigovor neosnovan, te da je mjesno nadležan upravo Općinski sud u Splitu.

33.1. Odluka o parničnom trošku temelji se na odredbi čl. 154. st.1. i čl. 155. Zakona o parničnom postupku (Narodne novine broj 53/91, 91/92, 112/99, 129/00, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 25/13, 89/14 i 70/19, 80/22, 114/22 i 155/23, dalje: ZPP), te na odredbama Tarifnog broja 7., 8. i 9., Tarife o nagrada i naknadi troškova za rad odvjetnika („Narodne Novine“ br. 138/2023, dalje u tekstu: Tarifa)

33.2. Sud je obistinio s obzirom na prvotni v.p.s. od od 1.059,40€ (fiksni tečaj konverzije iznosa od 7.982,07 kune), te naknadni v.p.s. od 4.769,98€, Tužiteljici trošak:

- sastav tužbe od 12. lipnja 2019., od 100 bodova (Tbr. 7/1 Tarife),
- sastav podneska od 19. veljače 2026., od 100 bodova (obrazloženi podnesak kojim se očituje na tijek dotadašnjeg postupka i daje svoj pravni osvrt i mišljenje na predmetnu pravnu stvar, te uređuje TZ – Tbr. 8/1 Tarife)
- zastupanja na ročištima održanim dana 23. travnja 2025., 23. listopada 2025. i 27. kolovoza 2026., od po 100 bodova za svako ročište (Tbr. 9/1 Tarife),

čiji zbroj daje zbroj od 500 bodova, a što uz vrijednost boda od 2,00 EUR daje ukupan iznos od 1.00,00 EUR, a na ovaj iznos valjalo je dodati i 25% PDV-a u iznosu od 250,00 EUR, što zbrojeno daje iznos od 1.250,00€.

33.3. Tužiteljici je priznat trošak vještačenja izvršenog od strane Centar za vještačenja d.o.o., u iznosu od 675,00€.

33.4. Iznosi iz točke 33.2 i 33.3. ovog obrazloženja, zbrojeni daju iznos od 1.925,00 EUR koliko je konačno na ime ukupnog troška postupka Tužena obvezna isplatiti Tužiteljici zajedno sa zakonskim zateznim kamatama od presuđenja do isplate.

33.5. Temeljem odredbe čl.11. Zakona o sudskim pristojbama (NN 118/18 i 51/23), Tužiteljica je oslobođen plaćanja sudskih pristojbi po tom propisu, jer se radi o postupku pokrenutom na temelju pravomoćne sudske presude za zaštitu kolektivnih interesa, to je ovdje slučaj, Tužiteljica ima status potrošača i ovo je takva vrsta spora, pa trošak pristojbe presude neće ni imati, pa Tužiteljici trošak pristojbe presude nije niti priznat.

U Splitu, 6. listopada 2026.

SUDAC

KREŠIMIR MEIĆ

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU: Protiv ove presude nezadovoljna stranka može podnijeti žalbu u roku od 15 dana od dana dostave iste. Žalba se podnosi nadležnom županijskom sudu, a putem ovog suda u tri primjerka.

Stranci koja je pristupila na ročište na kojem se presuda objavljuje i stranci koja je uredno obaviještena o tom ročištu, a na isto nije pristupila, smatra se da je dostava presude obavljena onog dana kad je održano ročište na kojem se presuda objavljuje. Stranci koja nije bila uredno obaviještena o ročištu na kojem se presuda objavljuje smatra se da je dostava presude obavljena danom zaprimanja pisanog otpravka iste.

DNA:

- pun. tužiteljice
- pun. tužene
- u spis



Broj zapisa: **9-3088e-3a225**

Kontrolni broj: **0c147-db2e5-7354a**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>



unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Splitu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.